

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

יש לכם 160 ש"ח לבזבזים.

פורסם ב11 באוקטובר 2008, 21:26 בכללי

לאחרונה ח' עסוק בתחביב חדש. הוא כובש. לא חלילה שטחים. זיתים. בחודש האחרון אני שומעת מתוך שנתי את הדלת נטרקת. המהומי מנגינות מוזרות מתחת לחלוני. דממה. שוב דלת נטרקת. וכשאתי מתעוררת לאיטי משנתי אני מגלה על השיש ארבעה בקבוקי קנקל פקוקים ומלאים בזיתים יפי תואר.

בהתחלה... פירגנתי לח'. ואף עודדתי אותו לעסוק במסיק שנראה לי עיסוק רומנטי להחריד. אך כשהחלה המרפסת שלנו להתמלא בבקבוקי זיתים לעייפה. התחלתי לרטון קלות. ובשלב בו התחלתי לפלס דרכי בין זיתי הבית. התחלתי אפילו לפתח טינה קשה כלפי הזיתונים שיספיקו לנו עד שהילדה תתחתן ונוכל למסרם כנדוניה לשייך שיחשוק מן הסתם בזיתים הללו.

וכך הבוקר (שבת) מתוך ביעוט שמעתי את ח' מתגנב מן הבית אל עבר עץ הזית המניב שלו. ח' אשר גם לא מודע לעובדה שאנשים ישנים בבית הזה. מפזר אינפורמציה חשובה לקהלו. "הבאתי 6 קנקלים מהמחזור. ואחרי הזיתים אני הולך לכבוש מלפפונים".

"הו אלוהים" אני חושבת תוך כדי חלום. מעתה נגזר עלינו לסעוד ליבנו בזיתים ומלפפונים כבושים לנצח. ונדמה לי שאליהו הנביא הופיע בחלומי והורה לי לעשות מעשה. (אבל אולי גם לא היה זה אליהו אלא מחשבותי שעפו במהירות בתוך ראשי).

"נוסעים לטיול" הערתי את הקטנה בחופזה. שתינו קמות לסלון ולמרבה הבעתה אנו פוגשות על השיש קנקלי זיתים+מיכל ענקי של מלפפוני יוקרה (אלו הקטנטנים הנמכרים לפי יחידה ולא במשקל) כבושים בשקט ובהשפלה.

"מה פתאום טיול?" אומר לי הח'. "אני מכין זיתים".

"טיול" אני אומרת. והקטנה (התמימה) בעקבותי "טיול".

"טוב" אומר ח'. אשר יש לי הרגשה שגם הוא מתחיל למאוס במפעל הביתי שהפך להיות.

"לאן נוסעים?" הוא שואל. "סע. הפתעה" אני אומרת לו. ומנסה לחשוב במהירות לאן לעזאזל אנחנו נוסעים. באמצע הדרך אני מגלה שאין לנו מרשרשים, כרטיסי אשראי וכו' יחד עם כל המטבעות המתגלגלות במכונית יש לרשותנו 160 ש"ח בלבד.

"לחזור?" שואל ח' בתקווה. "מה פתאום???" אני עונה בחיוכית. "יש לנו בדיוק מה שאנחנו צריכים. ועכשיו תפנה ימינה".

אנחנו מגיעים לבית לחם הגלילית. מושבת טמפלרים. אשר ברחובה הראשי הבתים נראים עם נשמה יתרה. בכל בית יש איזה דוכן, איזה פעילות לילדי העיר. אבל אנחנו מכירים את הרפת. וגם המסיק מוכר לנו היטב מבית אבא. כך שאנחנו בעיקר נהנים מהארכיטקטורה של הטמפלרים.

משם אנו נוסעים ל"חוות התבלינים". לפני כמה חודשים ביקרתי שם עם חברה באמצע שבוע והיינו רק שתינו מוקסמות מן המערה של עליבאבא שנפערה למולינו. עם שפע של צבעים וריחות. בשבת מסתבר. כל ארבעים השוודים מגיעים למערה. עשרות אנשים מתגודדים סביב שקי התבלין וממלאים קופסאות פלסטיק כאילו כל חייהם תלויים בכך. "אופסי" אני אומרת למשפחה שאיתי. "זה מקום אליו נחזור עם תום חגי ישראל". ואנו נוסעים במכונית המשפחתית בשביל העפר חזרה אל הכביש הראשי.

"אני רעבה" אומרת המסכנה שהוצאה בחיפזון מביתה.

"נפלא" אומרת אם השנה. ושואלת במתק שפתיים שאלה מכוונת "איזה מנת ילדים תעדיפי?". "המבורגר!!!!!!" עונה הקטנה בחדווה. ומודה לאלוהים על מזלה הטוב שלא גרר אותה לאיזה מסעדה אנינה. נשאר לי לסגור עניין עם ח' (שכן תקציבית בידי 160 ש"ח) "מה דעתך על פלאפל? מתי לאחרונה אכלת כזה?". ח' מגלה שמחה להצעה. (אולי זה שייך לזיתים בהם הוא עוסק לאחרונה. ופלאפל הולך איתם נפלא לא?). אנו מתפלגים לשתי קבוצות. קבוצה אחת בתור הנוסע של ההמבורגר. והשניה בפלאפליה. תוך עשר דקות הקבוצה מתאחדת. וח' מציע שנערוך פקניק בטבע. ההצעה מתקבלת בחדווה. ומסתבר שבשישים ש"ח אפשר דווקא לעשות חיים משוגעים. כך שאנחנו מתענקים על הפקניק המאולתר. על הציפורים הנוודות ומברכים את המזל הטוב שהוציא אותנו מהבית.

"ועכשיו לים." אומרת מארגנת הטיולים. עוד מעט יהיה חושך אומר ח' ומצביע בתוגה על השעון המראה את השעה שתיים. "ים!!! ים!!! קופצת משתפת הפעולה בחדווה. ואנו נוסעים לחוף דור. תוך כדי שירה אדירה. נו הגזמתי קצת. תוך כדי האזנה לרדיו המכונית.

עד שאנחנו מגיעים רוב האנשים מתחילים לחזור הבייתה. כי השמש נעלמת לה לאט לאט. ואפילו קצת קריר. שלושים ש"ח נוספים נתרמו לכניסה לחוף. מה שמשאיר אותנו מעט לחוצים בכסף. אנו שואלים משכנינו שעזבו את כסאותיהם ומשכשכים רגלינו במים בהנאה רבה. "איך שאני נהנה" אומר לי ח'. "למה אנחנו לא עושים את זה יותר פעמים?" ננעצות בי עיניים מחורצות כזיתים בהאשמה. "את, אני, אוהל...." מפליג ח' למחוזות הדמיון. אנחנו מטיילים על החוף ובין הלגונות. ובאמת נהנים מימים אחרונים של קיץ.

בדרך הביתה אנחנו עוצרים לשתות קפה ועוגה. מה שמותיר בידינו 20 ש"ח. אותם אנחנו דואגים לסיים בשמחה בד"ר לק בצמח(נו, הבטחתי לה לקטנה גלידה שכזו...).

הכסף נגמר לנו בדיוק בזמן. "אני לא מאמין שהצלחנו להסתדר בלי כסף?" משתאה ח'. "ואני לא מאמינה שהצלחנו להעביר את יום השבת בלי מפעל הזיתים שלך" משתאה אני. "ואני?" אומרת הקטנה. "אני לא מאמינה שאני עדיין ערה בכלל...."

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)